

Előfizetési felhívás a „SZARVASI LAPOK” c z i m ű

társadalmi, közgazdasági s vegyestartalmú heti lapra.

Midőn alúírott vállalkozott a „Szarvasi Lapok” szerkesztésére, első sorban az lebegett szemei előtt, hogy ezúton is alkalma nyíljon a magyar közművelődés ügyét szolgálni; a mellett azonban olyan organumot akar alkotni, melyben Szarvas városának, környékének és Békésvarmegyének mindnyajunkat érdeklő ügyeit függetlenül és tárgyilagosan megbeszélthessenek. Ezért lapunk keretét, a régi czim megtartása mellett, kiszélesítjük s ezentúl nem fogunk csupán helyi érdekű kérdésekkel foglalkozni, hanem ha szükség lesz rá, hozzászólunk a megyei ügyekhez is.

A politikát kizárjuk lapunk hasábjairól, mert úgy tapasztaltuk, hogy ez a vidéki városok megölő betűje; ez szítja a folytonos versengést, partoskodást s a községek haladásának, fejlődésének épen az a legnagyobb akadálya, hogy a politika és a partszenvedély mindenüvé beférkőzik. De ezen kívül a társadalom száz és száz kérdése, az anyagi érdekek, a mezőgazdaság, ipar, kereskedelem, közlekedés, vízsabályozás, közigazgatás, igazságszolgáltatás, közegészségügy, tanügy elég sok anyagot fog szolgáltatni lapunknak, hogy ezek megbeszélésével úgy vidékünknek, mint egészben nemzetünknek is hasznos szolgálatokat tegyünk.

Hogy lapunkról képet nyújtsunk, röviden közöljük azon rovatokat, melyeknek keretében kívánjuk lapunk feladatát megoldani:

- 1.) V e z é r c i k k e k : társadalmi és közgazdasági napi kérdések, megyei és községi ügyek.
- 2.) K i s e b b j e l e n t ő s é g ű k é r d é s e k , h e l y i é r d e k e k m e g b e s é l é s e .
- 3.) T á r c a : Szépirodalmi közlemények, eredetiek és fordítottak; rajzok, csevegések; útleírások; napiesemények könnyed mulattató modoru tárgyalása; költemények.
- 4.) U j d o n s á g o k . A megyei és községi élet krónikája. (Levelezőink majd minden községből vannak!)
- 5.) H a z a i h í r e k , r ö v i d e n .
- 6.) K ü l f ö l d i h í r e k , r ö v i d e n .
- 7.) M i n d e n f é l e . Ritkaságok, különösségek, furcsaságok (a napi lapokból.)
- 8.) K ö z g a z d a s á g . Kisebb értekezések a mezőgazdaság, ipar és kereskedelem köréből; apró gazdasági és háztartási közlemények; piaci árak.
- 9.) M e t e o r o l o g i a i é s z l e t e k , a z á l l a m i l a g b e r e n d e z e t t c s a b a i é s szarvasi észlelő állomások hivatalos adatai alapján.

Ezeket en ajánljuk lapunkat a t. közönség szives figyelmébe
Szarvason, 1886. decz. 14,

Dr. Zsilinszky Endre,
felelős szerkesztő.

98 SZARVASI LAPOK

A TÁRSADALOM, KÖZGAZDASÁG ÉS IRODALOM KÖRÉBŐL.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 5 frt. — kr.

Felére 2 frt 50 kr.

Negyedévre 1 frt 25 kr.

Egyes szám ára 10 kr.

MEGJELENIK

hetenkint egyszer, vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG:

Magyar utca, 202. szám hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

KIADÓHIVATAL:

Szikas Antal könyvnyomdája, hova az előzetési pénzek, hirdetések és minden a kiadóhivatal érdekelt közlemények küldendők.

„Nyitlér”-ben egy sor közlési díja 10 kr.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel.

Egyes szám kapható a nyomdában.

A megyegyűlés alkalmából.

A f. hó 20-án tartandó megyei közgyűlés, mint a tárgysorozatból látjuk, leginkább szervezéssel fog foglalkozni: egész legióját fogja tárgyalni a községek különféle szabályrendeleteinek: a községek szervezetről, közgyűlések ügyrendjéről, a községek kötelekbe felveendő személyek díjáról, a napszámok megadóztatásáról, az előjárókról, a segéd-, kezelő- és szolgazemélyzetről stb. Tehát mind nevezetes, fontos ügyek; de előre látjuk, hogy a mennyiben mind csak külön-külön érdeklik a községeket, általános érdeklődést nem igen fognak kelteni.

Szóval nem lesz a közgyűlésnek „érdekfeszítő” tárgya! s így előre is tudjuk, hogy a nem rég megejtett választások választottai közül igen sokan igyekezni fognak — elmaradni, ürügyet keresve a meg nem jelenésre.

Általános, kulturális érdekű tárgy csak egy fog előfordulni: Nyitra vármegye átirata, melyben az arra kéri megyénket, hogy az országgyűlés elé terjesszék azon kérelmét pártolja, mely szerint a magyar nyelv az osztrák örökös tartományokban a némettel egyenjogú diplomáciai nyelv legyen.

Nagy fontosságú nemzeti ügy ez, mely a magyar állameszme régi foganatosítatlan követelménye s joga. A magyar nyelv, mint diplomáciai nyelv kétségkívül a magyar kultúrának egyrészt közvetítője, másrészt élő öre volna a külföldön. De megvalljuk, nem tartjuk kedvezőnek a viszonyokat e kérdés feszegetésére s míg egyfelől nem hisszük, hogy akár a megye termében, akár az országgyűlésen a ügy, kétségbevonhatatlan magasztosságához méltóan, egyhangulag s kedvezően intéztek el, addig másfelől — ha mi követelésünknek kifejezést adnánk is

— nem valószínű, hogy a szomszéd országokban ez időszertint célunkat elérnők.

Hanem ebből az alkalmából felhívjuk megyénk közönségének figyelmét egy más, ehhez hasonló, nagyfóntosságú kérdésre, a mely kizárólagos belügyünk, a mely nem függ össze semmiféle politikai pártérdekkel, s a melyhez a szomszéd országoknak semmi szava. Nyevkérdes ez is, de nem diplomáciai. A magunk édes hazai nyelvéről akarunk szólni.

Mi első sorban nem azt követelünk, hogy tanulja meg nyelvünket az osztrák, cseh, morva, karantán stb. vagy hogy, ha nem érti is, minden hivatalos magyarországi okiraton ott lássa a ránézve holt magyar szöveget; hanem azt, hogy itthon, különösen Békésvármegyében, értse, tudja mindenki!

Mert hogy állunk e tekintetben itthon?

Talán már nálunk mindenki beszéli a magyar nyelvet, az állam nyelvét? Talán már nincs szükség idegen nyelvek tolmácsolására, ha megyénk összes lakosságával akarunk valamit magyarul közölni?

Pedig már itt csak itthon volnánk, Magyarország kellő közepén!

Nekünk úgy tetszik, hogy eddig egy kissé nagyra látók és a mellett nagyon is rövid látók voltunk! Eszünkbe jut, hogy a külföld nem kapkod a magyar nyelven; de azt semmibe sem vesszük, hogy közvetlen közelünkben ezenként laknak másnyelvű nemzetiségek, melyek beszélhetnek, s részben akarják is beszélni nyelvünket, csak hogy kevés megtanulására az alkalom. S mivel túlsúlyban levő fajunkat a különben is jóindulatu és jóakaratu idegen nemzetiségek nem veszeléztetik, nem is gondolunk arra, hogy erősítsük, gvarapítsuk magunkat! Legalább ezt bizonyítja az a körülmény, hogy ná-

lunk nemzeti izmosodásunkra semmi mozgalom nem észlelhető.

Nem öltik az senkinek szemébe, hogy a magyar nyelv védelmére, terjesztésére eddig leginkább a felső, tulnyomólag idegen ajku lakossággal bíró megyékből, vagy Erdélyből indult meg az actió? s hogy a zászlaikra a nemzeti nyelv terjesztését irt közművelődési egyesületek mind ott keletkeztek? Nekünk a meg megújuló felhívások úgy tűnnek fel, mint a végvárak vészkiáltásai! Nem szembeszökő-e a veszedelem, mely előbb nyelvünket, azután csakhamar államiságunkat is fenyegeti az idegen elemek terjedése által? és nem rejlik-e nagymérvű mozgalmakban, melyek eddig mind kívülről vannak, egy hatalmas figyelmeztetés hozzánk is, hogy a veszély közel?!?

Békés vármegye eddig mindig meghallgatta a hozzáfordult magyar közművelődési egyesületek segélykiáltását és körülményeihez képest sietett is kisebb-nagyobb összegekkel segélyt nyújtani. Adunk az erdélyi, a felső magyarországi közm. egyesületnek, a budapesti iskolaegyletnek, a délmagyarországi közm. egyesületnek stb. Sőt községeink is megtették köteleességüket, s ezek közt a vegyes ajku városok, minő pl. Szarvas is, nem csak hogy hátra nem maradtak, hanem másoknak is jó példát mutattak!

De mi ez? Egy csepp a nagy tengerben! a melynek már Erdélyben, sőt talán hazánk felvidékén is — aggodalmunk adja a szót szánkba! — vagy lesz, vagy nem sikere. Es a míg tekintetünket édes vágygyal, áhitatos reménnyel, a csodával határos sikerek felé vetjük, addig a könnyen elérhető, de végeredményben amazokkal majdnem fölért közeli tevékenységre nem is gondolunk! Míg a távoleső testvéreket támogatjuk, segítjük, addig a magunk gyengesége szembe sem tűnik. Míg a külső várfalak felépi-

TÁRCSA.

Nem olyan a szív viharja . . .)

Nem olyan a szív viharja,
Mint a tenger zúgó habja,
Gyilkolóbb a csendes sóhaj,
Mint a nehéz zokogó jaj.

Nem az Aetna bús dörgése,
Gerle madár halk nyögése
A mely elhal, amint támad:
Ez a bánat! ez a bánat!

Meg nem érti a ki boldog,
A ki sebet sohsem hordott,
Csak az, a ki keserveben
Bolyong a vadon ölében.

Csak az hallgat a szavára,
Ki maga is olyan árva.
Ki, mint tengeremély a gyöngyét,
Titkon hozza forró könnyét.

Csak az tudja mi a bánat,
Kinek ajka nem ejt vádat.
Kinek nincs vigasztalója,
Csendes sir az altatója.

Sipos Soma.

A csoda lámpás.

Nagy hire lett annak, hogy Csanád Mártonnak, a ki nem rég — alig egy hónapja — tartotta eljegyzését Makos Katinkával — visszaküldték a jegy-gyűrűjét. Ezen kellemetlenségen ő csodálkozott a legjobban. Ugy örült volt annak a sápadt arany karikának — s most vissza kell adnia!

*, Felolvastattott a „Kisfaludy-társaság”-ban.

— Sebaj! mondták barátai: „Gombház, ha leszakadt: lesz más!”

De Mártont bántotta a dolog, fájt is neki egy kicsit; s mikor vigasztalták önkéntelenül is eszébe jutott az a közmondás: „Nehéz élő embernek az orrát úgy elmettseni, hogy ne fájjon.” Csak legalább tudná az okát! de semmire sem emlékszik, a mivel rászolgált volna ilyen csúfságra!

Volt is beszéd mindenfelé — s úgy látszott, hogy mindenki a menyasszony pártján van, Mártonra pedig kigyót-békát kiáltanak.

— Hiszen igaz, hogy nem rossz parti szegény Csanád Márton, — mondja egy kárörvendő asszonyjelölt, — de ha olyan, a milyennek mondják: akkor bizony igaza van Katinkának!

— No bizony magam se szeretném, ha a jegyesemről olyanokat beszélnének, szól a másik — jegyesre türelmetlenül váró leánya.

Hát még a mamak, hogy rávakartak szegényre!
— Ugy kell neki! én bizony csöppet se' sajnálom; hadd tanulja meg a drágalatos, hogy a leány nem akármilyen portéka!

Nagyon nehezen ment pedig a dolog Csanád Márton rabirni a házasságra. Valtig unszolták barátai, hogy az idő mulik: szerezzen magának jóra való társat az élet viszontagságos útjára; de nem fogott rajta a szó.

— Még nem jött el az én óram! — szokta volt mondani.

Ha pedig bosszús kedvben találta az unszolás, akkor türelmetlenül mondta ki a végzést:

— Hagyjatok nekem békét! Kell is nekem feleség, hogy még az is növelje ezt a földi gyászt!

Ilyenkor azután vitték a búsulót egy kis búfelejtőre.

Egyszer azonban hirtelen változtatott Márton eddigi világnézetén. Elhatározta, hogy a mint szerét ejtheti: haladéktalanul meg fog nősülni.

— Csak nem bolodultál meg? mondja komoly tekintettel unszoló barátjainak egyike.

— De olyasmi történt velem.

— Szerelmes vagy?

— Szerelmes? Nem tudnám kibe?!

— Hát abba, a kit el akarsz venni!

— Abba talán — leszek ..., de ha most szeretném: nem venném el. Bolond fővel nem megyek ilyen komoly dolognak neki!

— Az igazán különös!

— Ez, barátom, természetes. Hiszen ti is akartatok!

— Dehát ugyan mi lelt kérlek!? mért akarsz bennünket megszorítani?

— Már mint én?!

— Igen, te: házassalendő ifjú!

— Pedig annak meg kell lenni minél előbb!

Barátai nem bírták elképzelni: mi okozhatta e hirtelen elhatározást? Azt észrevehették, hogy a dolog egészen komoly. Sajnálták a jó fiút, a kit már ezután nélkülözniök kell jól megszervezett vig társaságukban. Megmagyarázhatlan fordulat! Mindent elront ez a Márton!

Végre nagy puhatólódzás után rájöttek a cimborak a dolog nyitjára. A kulcsot Márton szobáinak takarítónéja, egy beszédes asszonyka, adta kezébe.

Egy délután ugyanis a jóbarátok egyike, ott nyújtózkodott a kanapén Márton lakásán, a ki nem volt otthon — s ez alkalommal egér czinczogháshoz hasonló hangot vélt hallani. Ezen észrevételét közölte a kalyha-tűzét apolni bejött takarító „hölgygyel”, mire attól megeredt a szó.

— Annyi itt az egér, kérem, ebbe a maskara épületben, hogy az „ongorát” is eszik már. A multkor nagyon szidta a gonosz fajzatait az ur, mert nem bír miattuk aludni se — s mert hogy az éjjel valami „Gasparódi nótáját” is megették.

— A „Gasparone” kótát?!

— Azt ám! — Kérdezte: mit tegyen azzal a sok

téséhez egy-egy porszemét teszünk, addig elkerüli figyelmünket, hogy a fellegrvár sem elég szilárd, hogy ennek fala sem csupa merő szikla, hogy abban is van elég mállott, vagy mállasztó anyag!

Nem látjuk, hogy mi magunk sem vagyunk még egy vér!

Nézzük meg, mit mond a statistika!

Békésvármegyének van összesen 229.757 lakosa. Ebből magyar vagy 70% a többi től, német, oláh.

Igaz, hogy a békésvármegyei nemzetiségek — hál'isten — már nem egészen idegen elemek, de azért még nem is egészen egyek ám a magyarsággal. Jól tudjuk, hogy a békésvármegyei tót és német, szellemében, gondolkodásmódjában ma époly jó magyar, mint akár a legtöbbszörösebb sárre; de nyelvben még sem az! És ha a mai hazafias korban ama nemzetiségek másnyelvűségében nem is rejlik semmi veszély, még sem lehet mondani, hogy abban esetleg valamikor veszély ne rejthetné!

Mert hát a nép szelleme a korról változik, vagy legalább változhatik. A megyebeli nem-magyar ajku lakosságnak legalább a fele, sem nem beszél, sem nem érti a magyar nyelvet még: és ez már nagy hiba, sőt esetleg nagy veszedelem!

Mi el merjük mondani, hogy az 50-es és 60-as években, a mikor még a magyar nyelvet a törvény sem terjesztette és védte, mint ma, s a midőn a hatalomtól nyomva csupán történelmi hatása és az abszolutizmus által el nem rabolható természetes joga tartotta azt fenn, a magyar nyelv ügye jobban állott Békésvármegyében, mint ma; sőt jobban állott a 40-es években is! Hisz a cselekvő hazafiság akkor alkotta meg a megyei magyarság alapját, a mely az idegen ajku lakosság derék, magyar szellemben oktató tanítói jutalmazására fordított!

És ma?

Nemcsak, hogy a megyében, s különösen a megye által kezdeményezve, semmi nem történik a magyar nyelv érdekében, hanem még az örökségképen ránk szállott magyarság alap is eltűnt. Vagy bocsánat, nem tűnt el, csak a vármegye házába — beépített; szóval tulajdonképi rendeltetésének most sem szolgál.

Pedig ha valahol, akkor nemzeti érdekeknek igaz, hogy „Periculum in mora!” Minden nap, minden perc, melyet a nélkül hagyunk elmúlni, hogy nemzeti ügyünket fejlesztettük, hogy állami egységünket erősítettük volna, pótolhatatlan veszteség.

Lépjön ki végre Békésvármegye is a cselekvés terére, kövesse Szathmárvármegye szép példáját, s alkossa meg a megyei köz-

művelődési alapot, mellyel a magyar kultúrát mielőbb diadalra segítse!

És ha aztán évtizedek múlva megyénk s hazánk minden vegyes ajku megyéje tényekkel tudja bebizonyítani a magyar kultúra hódító erejét, ha a magyar nyelv itthon minden elfogalható tért elfoglalt: akkor aztán már nemcsak értelmű, hanem sulya is lesz ama jogos követelésünknek, hogy a magyar nyelvet diplomácia nyelvek ismerek el a szomszéd osztr. államok!

Iparunk jövője.

Ha Magyarország teljesíteni akarja azt a missiót, melyet a történelem kitűzött neki, t. i. közzvetíteni a nyugati kultúrát a kelettel, akkor előbb minden téren oda kell emelkednie, a hol a művelt nyugot van.

De ezt csak azon az uton érhető el, melyen a nyugoteurópai államok: az öntudatos fejlődés útján. Tehát többek közt öntudatosan kell fejlesztenünk tudományunkat, művészetünket, iparunkat.

Midőn századdal ezelőtt a francia nemzet nagy forrongásában a létél és nemlélet végzetes kérdése közzött hányódott, a nemzet megmentés nagy feladatának megoldásában legjelentékenyebb szerepet vitte a harmadik rend műveltségviszonyának emelése. Akkor jöttek ott már arra a gondolatra hogy az iparosok képzettségének emelésére az országban mindezzt ipariskolákat kell emelni. S az ipariskolák felállításának költségei busás kamattal fizettek, meg lett teremtvé az izléses, finom s a mellett szolid francia ipar.

Ily eredményre törekszünk mi is, midőn ország-szerzte minden népesebb községben ipariskolákat állítunk.

Igaz, hogy öt-hat év nem képes azt a hasznót kitüntetni, mely ezen intézkedésekből foly és sokaig nem fogja hatását teljesen éreztetni, ha a most élő iparosok azt ellenszennvel fogadják s nem segítenek azt a jót, a mit az ipariskola kezd, tovább fejleszteni. Értelmes, okos tanonczból nem fog válni jó magaviseletű, erkölcsös, munkaszerető iparos, ha tanoncz éve alatt úgy, mint legénykedése korában a jóra való iparos őrző lelke minden rosztól meg nem óvja s minden jóra nem szoktatja. Valamint a műhely eddig egyoldalul csak munkás de értelmileg nem eléggé fejlett iparost nevelt, úgy az ipariskola a műhely jótékony hatása nélkül csak tudakos embert képezne, ki a életben szerzett ismereteinek ugyan kevés hasznát venné. Az iskolának és műhelynek együtt kell hatnia, hogy a kitűzött cél minél teljesebben elérhető legyen.

Nagy bajnak kellene tartanunk azt is, ha az iskolából kikerült, felszabadult tanoncz, felszabadulását úgy magyarázná, hogy most más legény léte rére kinőtt minden gyámoló felügyelet alól; ha szabadságával visszaélne, tovább képzésével nem törődne, szabad idejét testet-lelket rontó féktelen szenvedélyeinek kielégítésére fordítaná. Akkor veszendőbe menne a tanonczképzés minden fáradsága. Nem tudjuk éppen ezen veszedelem elhárítása érdekében eléggé

hangsúlyozni, hogy az iparos legények jó erkölcsi mi voltának megőrzése mily fontos nemzetgazdasági feladat.

Fejlettebb iparú városokban ezt már régebb idő óta érezték, azért gondoskodtak arról, hogy az iparos legények fejlődése jó mederben tartassék s minden veszedelemtől megóvassék. Ott már régóta állanak fenn egyesületek, társulatok, önképzőkörök, melyeknek tagjai bizonyos meghatározott időben összejönnek, olvasnak, írnak, éneklésben gyakorolják magukat, időnkint felolvasásokat társas összejöveteleket rendeznek, egymást a jóban istápolják, munkanélküli és elbetegült társaikról gondoskodnak, egyszóval együtt-tartanak a jóban, hogy értelmes, jóra való iparosokká fejlődjenek.

Az ilyen egyesületek üdvös voltáról mindenki meggyőződhetett, kinek alkalmá volt azok működésébe bepillantani.

Mi nem tudjuk eléggé melegen ajánlani, hogy különösen azon iparos ifjak, kik újabban az iparos iskolát végezve szabadultak fel, társuljanak, gondoskodjanak szellemi képzetésükről továbbra is. A jó-akarátú törekvést bizonyosan gyámolítani fogják az iparosok magok, figyelemben részesíti a hatóság s üdvözülni fogja a társadalom minden rétege.

A jól végzett tanonczvevő csatlakozzék a tisztességesen töltött legénykedés ideje, hogy hazánk napról-napról gazdagabb legyen értelmes, jellemes, munkás iparosokban.

Hiszen aranybánya az ipar annak számára, ki a hozzá vezető utat eltalálja!

Mihálfi József.

Ujdonságok.

— Békésmegye törvényhatósági bizottsága f. év december hava 20-án s következő napjain rendkívüli közgyűlést tart, melynek tárgysorozata oly számos és érdekes ügyeket tartalmaz, mint akármelyik rendes nagy közgyűlésé. Elsősorban is több bizottsági- és választmányi tagok megválasztása; több ministeri rendelet és idegen törvényhatósági átiratok, pénztári ügyek, a megye egyes községeit érdeklő több specialis ügyek, különösen nagy számban az egyes községek által ujon alkotott szabályrendeletek.

— Békésmegye közigazgatási bizottsága, rendes havi ülését f. hó 13-án a megyei székház kisebb tanács-teremben tartotta meg.

— Nyilvános köszönet. Ngos és Ft. Schiefner Ede prépost, esperes, plébános urhoz Békés Endrődön. A magas kormány beátá Endrőd községének tulterheltségét az adóval: miért is azt tetemesen leszállítá. Nagyságod is tekintve hívei szük anyagi körülményeit — s mint kitünő paedagogus, ismerve a nevelés-oktatás fontosságát 50 frtot kegyeskedett taneszközökre adni s ez által iskoláink felszerelését tökéletesítette. Fogadjá ezen ismételt jótéteményéért a lakosság nevében forró köszönetünket. Vágyai teljesedésében jutalmazza meg Isten Nagyságod

egérrel, mert ő inkább megszökik, sem mint hogy megegyék. Megmondtam: macska kell az egérnek, macska! Hoztam is egyet, de meg nem maradt. Erre aztán azt mondtam: tudja meg a tekintetes ur, hogy akár mit is csinál: mig ennél a háznál asszony nincsen, addig az egér ki nem pusztul, mert meg nem szokik a macska. . . .

— Hm! mondta sokat jelentőleg a jó barát.

Igy lön megfelve a váratlan elhatározásnak oka.

Csanád Márton maga első komolyabb jelét akkor adta elhatározásának mikor Káldor Gyula barátja eljött hozzá, kívül egész délután beszélgetett a „kormányválságról.”

— Csakugyan eljegyezted Katinkát? kérdi Gyula komolyan.

— Igen!

— Tehát vége a mi boldog óráinknak e hajlékban! sóhajt pathosszal.

— Miért lenne vége?

— Mert az úgy szokott lenni! . . . Mégis meg kellene ünnepelni bucsuzásodat a legény élettől.

— Azt megtehetjük.

— Eljössz még ma este a „Pipába”? kérdi tovább Gyula, megnevezve a szokásos összejövetel helyét.

— Már én nem mehetek, azt beláthatod.

— Ugyan ne izélj! Látod már is mamelek vagy.

— Ezzel tartozom ő neki!

— Nagyon sajnálom! Mindenesetre megérezzuk hiányodat. De még más valami is hibázn fog nekünk.

— Micsoda?

— A lámpásod!

— Azt neked adom emlékül.

— Igazán? Nagyon meg fogom köszönni neked. Miféle lámpás lehetett az, melyet Gyula oly nélkülözhetlenné timentett fel — s melynek annyira megörült, mikor ajándékul kapta? — elfogjuk mondani.

Még valamikor az emlékezetes „gyulai háboruból” hozott haza Márton egy sajátos lámpást; őt firtába

került: de ahoz fogható azután nem volt az egész városban.

— Hogyan tudtál érte annyit adni? kérdi egyszer barátai közül valaki.

— Micsoda? Barátom, tudod-e, hogy ez a lámpás nélkülözhetlen a kirándulásoknál, ha az emberre rá sötétedik.

— ??

— Ha én ezzel megyek este, a manó se találja ki, hogy kicsoda megy azzal a lámpással! mert az embert sötétségben tartja, a szembe jövő pedig elvakul a fényétől.

Ez igaz volt. Hanem elég volt két estén végig menni e „csoda lámpással” az utcán, már harmadszorra mindenki tudta ki a tulajdonosa?

Egyszer éppen többen mentek együtt a pajtásk este, a csoda lámpás Márton kebléről szórta a vakító fényt az utra, ő maga pedig éppen gyönyörrel meséli, hogy milyen nagy kincs egy ilyen lámpás, mert „lásátok — mondja — minket most fel nem ismerhet senki; hiába meresztené szemeit: nem lát” — S éppen hogy elmondta a nagy dicséretet, kiált valaki az utca tulsó soráról: „Szervusz Márton! hová mégy?”

Márton — persze — nem felelt és csudálkozott: hogyan ismerheti fel valaki — pláne olyan, kiről ő maga sem tudja, hogy kicsoda lehet? Tovább menet egy embersoporttal találkozunk az ifjak; azok közül is megszólal az egyik:

— Jó estét — Csanád ur! Hova igyekszik?

— Hogy a patvar! . . . Mi baja lehet ennek a lámpásnak?

— Az annak a baja — mondja a társaságbeliek egyike — hogy meg van benne gyujtva a gyertya. „Ilyen lámpás nincs több ebben a városban!”

Ezt a lámpást adta oda Márton Káldor Gyulának emlékül. Jaj! ha tudta volna, hogy ez lesz veszedelme!

Gyula, bár jól megfontolva a dolgot helyeselte Mártonnak elhatározását, de mégis elkeseredett egy-

kissé, hogy minden jó barát „elházasodik” mellőle! Igyekezett keresni újabb társakat — s vig körbe gyujtva azokat oszlatta buját. Sokat járt éjnek idején is városzerte, mi fiatal orvosi minőségéni fogva különösnek senki előtt fel nem tűnhetett.

Ámde egyszer csak szárnya nőtt annak a fekete madárnak, mely nem egy szivet marcangolt szét csőrével s melynek neve: „pletyka” — a jószándéku házassulók réme. Most pedig Csanád Márton kezdte csipkedni. A „szapuló” körökben szólták, előbb csak úgy célozgatva, utóbb egyértelműen.

— Még sem járja, hogy jegyes lét.e ilyen életmódot követ!

Nóta is elterjedt, melyet Márton nagyon sokszor hallott, még a mellette el-elurranó kis inas gyerkekek szurtos ajkáról is — s melynek egyik paszusa — azt sem tudja mért? — nagyon bosszantotta őt,

Jár ide, jár oda, ide-oda jár

Éjjel jár, éjjel jár minden csapodár!

— Mit akarnak ezzel a nótával! Mintha nekem énekelnék; mindig hallom!

Katinkájába egészen bele szeretett, az pedig igaz hévvel látott őt viszont-szeretni.

Hanem egyszer azt vette észre, hogy a kedves leány tartózkodóbb kezd lenni; mintha valami bántaná — s e miatt nagyon hallgatag. A helyzet nem hogy javult volna, de rosszabbodott. — sőt egyszer mikor látogatába ment, tudtára adták Mártonnak, hogy Katinkával nem lehet szólni, mert „gyöngékedik.” Erre azután két napig nem alkalmatlankodott, hanem odahaza unatkozván édes reménnyel várta a harmadik nap reggelét: Pedig az semmi jót sem hozott számára; mert egyszerre egész váratlanul egy levélkét kézbesítettek neki, melytől megijedt; ijedtsége pedig kétségbeeséssé fokozódott, mikor a levélkéből lábaihoz esett egy karikagyűrű. Az övé. A másik ott ragyogott — dehogyan ragyogott! — mintha álnokul vigyorgott volna — az újján! A mellékelt sorokat elolvasta — s nem értette; újra olvasta: még kevésbé értette!

kegyességét! Kelt: Endrődön, 1886, december hó 12. Az endrődi tanító-testület.

A b-gyulai nőegylet igazgató választmánya elhatározta, hogy saját pénztár-alapja javára 1887. év febr. hó 5-én egy zártkörű táncvizsgalmat rendezend, mely alkalommal a megyei székház dísztermét fogják elkérni, mit a jótékonykezelt iránti tekintetből, nagyon valószínű, hogy megfognak kapni: a farsangot követő hójában pedig egy tánczelel egybekötött zeneestély rendezése határozatott el.

— **Furfangos vadász fogás.** A múlt napokban a f-gyarmati határban hajtó vadászatot tartottak a közeli Nimródok. Csakhamar egy róka mutatja magát s egy ismeretlen vadász circa 300 lépésről rápuffant a gyakorlott vadászok nem csekély bosszúságára. Ki ez az ismeretlen vadász? kérdik egymástól a valódi Nimródok. Felvilágosítást senki sem tud adni. De abban csakhamar megállapodtak, hogy jó lesz e löporvesztegető pusztát innen eltávolítani. S egyik furfangos vadász feltalálta magát, egy vadászjegyet kér társától — mert övé véletlenül nem volt nála — s elebe állva az ujoncz vadásznak, tekintélyes hangon kérdi tőle: van-e ilyen? mutatva a vadászjegyet, mire a kérdett így válaszol: „nincs khérem olasan, én N. N. örnak az ispánja vagyok itt a pusztán, az ő fegyverével vadászok.” No ha nincs, válaszol ez, le a fegyverrel, be kell állani hajtónak, 30 kr a napszám! S az új vadász azonnal engedelmeskedett — s tán sebesebben mint a róka, elhordta irháját a vadászterületről. (Nemo.)

(Z)— **B-Szt-andráson** Dr. Simkovicz György, közbeesülésben részesülő községi orvosunk, három felolvasást tartott az idén az olvasó egyeletben. A múlt évben is többször szerzett ily élvezetes esteket, mely alkalmakkor szintén — mint most is — közjó iránti érdeklődést igyekezett népünkben feleleszteni s hatásos felolvasásai mindig általános figyelemmel hallgattattak végig a szép számmal összegyűlt közönség által. Bizonyára becsületes méltó szép törekvés. Adja Isten, hogy felolvasásai megteremjék az óhajtott gyümölcsöt.

— **A békési kaszinó** a múlt hóban foglalta el új helyiségét az ezen évben felépült bérházban; s a 4 teremből álló helyiséget izléses új bútorokkal rendezte be. Az újra alakulás egyidejűleg szintén megtörtént s tagokul 100-an jelentkeztek, kiknek tagsági idejük 6 évre terjed, melynek lefolyása után ismét újra alakulás leend. Így a békési kaszinó újra egy hatalmas lépést tett a tökéletesedés felé s egyike a megye e nemben legnagyobb egyeteinek.

— **A roncsoló toroklob.** Békésen, mint nekünk onnan írják, a roncsoló toroklob szedi áldozatait; egyik ev. ref. tanító: Szabó Albert felső leányisk. tanító úrnak kis leánya szintén e betegségben hunyt el, s bár a növendékek között egyetlen megbetegedés sem történt, a hatóság a nevezett tanító úr iskoláját s az ugyanez épületben levő parhuzamos IV. o. leányiskolát a járvány szüntéig bezáratta. — Óvjuk gyermekeinket!

— **Haladó város.** Békésről van szó, mely pár év alatt számos tanujelét adta haladásának; Van már pár év óta vasutja, most pedig a város két fő s egymást

keresztöz utczáját kikövezette s a piacztér kikövezése is pár het alatt véget ér. A főtéren emelkedik az ujonnan épült bérház, mely nagyban emeli a piacztér szépségét, s benne a „kaszinó” és „polgári kör” pompás helyiséget nyert. Elismerés illeti Békés város előjáróit!

— **Tanító-egyleti közgyűlés.** E hó 10-én délután 5 órakor tartá a békési fiók tanító-egylet, mely az előző években hivatásának többször adta tanujelét kitarító, szorgalmas működése által — december havi közgyűlését. E gyűlésen a nem régen választott új elnök — a szintén új jegyző — Vaday József ur eszközölte. A gyűlés tárgyai voltak: 1) Elnöki megnyitó. 2) a f. évi október hó 7-én és nov. hó 9-én tartott gyűlések jegyzőkönyvei felolvasatván: a gyűlés és elnök által hitelesítették. 3) Felolvasás — egy, a tiszántuli ev. ref. egyházkerület által pályázatilag készített rendelt s elemi IV-ik osztály számára írott „Hazai földrajzból”, ily cím alatt: „Hazánk természetani, földtani, ipari és politikai áttekintése.” A felolvasó-szerző nevét, a pályázat titkos lényege miatt, nyilvánosan nem közölhetjük; annyit azonban el nem mulaszthatunk megjegyezni, hogy a közgyűlés általános tetszéssel s igazi örömmel vette a felolvasást, annak szellemét teljesen magáévá tette s felolvasó-szerzőnek jegyzőkönyvileg mondott a szép élvezetért köszönetet. 4) Elnöki előterjesztések; — ezek közül különösen felemlítésre érdemesnek tartjuk az elnök ur azon indítványát, miszerint: az egylet fizessen elő az új évvel Solyom Antal hajdú-böszörményi tanító főszerveztése s több jeles paedagogus kartárs közreműködése mellett meginduló „Protestáns Néptanító” című (az ez év tavaszán megszűnt „Protestáns Népiskolai Lap” új alakban leendő folytatása) tanügyi lapra. — előfizetési ára egész évre 4 ft — mely a hazai összes prot. tanító-egyletek hivatalos közlönye, mint e nemben egyedül — óhajt lenni s fő-czéljé: a hazai prot. tanítóság anyagi, mint szellemi érdekeinek megóvása. — A közgyűlés örvendetes tudomásul vevén az elnök Tassy Sándor ur indítványát — elhatározza, hogy a nevezett lapra annak idején készséggel fog előfizetni s egyeseknek is úgy anyagilag, mint szellemileg leendő meleg pártfogásába és jóindulatába ajánlja. Jelenti továbbá az elnök, hogy a megyei általános tanító-egylet által kiűzött tételek a tagok között önkényes ajánkozás folytán kiosztattak s kéri az egylet tagjait, hogy általok szabadon választható elméleti és gyakorlati tételekről a közelebbi gyűléseken, eddigi jóhírnevünk további fenntartása céljából, minél számosabban értekezni sziveskedjenek. — Az egylet által előfizetéssel megrendelt „Osztrák-magyar monarchia irásban és képekben” című munka a 25-ik füzetig az egylet részére füzetenkint megküldetett s elnök ur indítványára 10 újabb füzetre fog az egylet által előfizetés történni. (E hazafias tényért valóban elismerés illeti a békési fiók-tan-egyletet!) Végül megköszönte elnök a gyűlésben résztvevő tagok türelmét és megjelenését s a gyűlést befejezettnek nyilvánítván: a gyűlés szétoszlott. Egy jelen volt.

— **A „B-Gyulai Híradó”** című, Chrisztó Miklós ur által jelesen szerkesztett társadalmi és szépirodalmi heti lap a reánk jövő új évvel, mint halljuk, terjedelmesebb alakban fogja 2-ik évi folyamát megkezdeni. Üdvözlők szerkesztő-társunkat s lapjának a legjobb sikert kívánjuk!

— **A békési kaszinó** — mint nekünk onnan tudósítónk írja — e hó 11-én, (s a közönség határozott kívánságára ezután minden három héten egyszer) — a társadalmi viszonyok felelőnkítése czéljából, a bérházban levő új helyiségében thea-estélyt rendezett. E mulatságon Békés város szép számu intelligenciája adott találkozót s a békés-csabai első zenekar közreműködése mellett valóban élvezetes szórakozva töltötte el az estét. 10 pár még francia-negyest is táncolt; jelen volt 58 személy, bevétel: 11 ft 60 kr. A belépti-díj csekély volta (20 kr személyenként théaért és zenéért) reményt nyújt nekünk afelől, hogy ez estélyek továbbra is látogatottak s látogatottabbak lesznek. Midőn a nevezett kaszinó t. választmányának ez intézkedését helyeseljük; melegen ajánljuk ennek életbeléptetését a hasontrányu egyleteknek is.

— **Hajtóvadászat** Szeghalmon. Hajtó vadászat tartatott e hó 9-én Péter András szeghalmi földbirtokos halasi pusztáján, melyben a község s a vidék vadászai általános résztvettek. Tekintve a pusztá szűk vad állományát, a vadászat sikerültnek mondható, a menyiben 50 rnyúl s három róka esett zsákmánnyul. A vadászatot kedélyes lakoma követte, melynek csak a reggel vetett véget.

— **Birtok változás.** Inkey Zsigmondné, szül. gr. Batthyányi Antonia a b-csabai határban Gerendáson fekvő birtokát, mely mintegy 1830 kis holdat tesz, eladta 329,000 frtért Baghy Imre földbirtokosnak. Ugyan e birtokra, mint halljuk, előkelő csabai gazdákból álló konzorcium is alkudott, de a tulajdonos előnyt adott a volt bérlőnek.

— **Szeghalmon** a községi képviselők választása f. hó 7-ikén tartatott. Megjegyzésre méltó, hogy a 2 kerületben általános szavazattöbbséggel Bérczy László birósági végrehajtó választatott meg.

— **B-Gyulán** „Békés” cím alatt megjelenő heti lap felelős szerkesztője új évtől kezdve, mint benünket értesítenek, Dr. Kovács István, megyénk ékesen szóló főorvosa lesz. Úgy vagyunk meggyőződve, hogy a szerkesztéstől visszalépő Oláh György megyei ügyész után, a ki a „Békés”-t valóban jeles vidéki lappá tette, csak az európai műveltségű főorvos ur vehette át méltó kezekbe, hogy az maradjon a lap, a mi kíván lenni: kitűnő megyei organum. A főmunkatárs jövőben is Bodoki Zoltán.

— **Csorváson** egy részvény-társulat buzgó támogatása mellett, a katonai zenekar mintájára egy fuvó zenekar alakult. A tarsulat az alakulási és fenntartási költségek fedezésére 500 frt kölcsönt vett fel. Intendansa a zenekarnak Hrabovszki Lajos gőzmalom tulajdonos.

— **Orvosi állomás.** Csorváson a lemondás folytán üresedésbe jött községi orvosi állomásra, bár a fizetést 100 frttal felemelte a község — csak két pályázó jelentkezett; a mi leginkább annak tulajdonítható, hogy a pályázat csak kétszer volt közhírré téve. Mint halljuk a képviselő gyűlés a pályázatot újból akarja közhírré tenni s a választást, mely f. hó 15-én lett volna megtartandó, a jövő évi január 15-ikére elhalasztani.

— **A vakáció.** A karácsonyi ünnepek alkalmával a szarvasi főgymnasiumnál f. évi decz. 19-től az 1887. év jan. 3-ig, a polgári leányiskolánál pedig decz. 23-tól, jövő évi jan. 3-áig szünetel a tanítás.

— **Vásár.** A decemberi vásár már a holnappal veszi kezdetét Szarvason, úgy lehet, hogy nagyobb élénkséggel fog lefolyni, mint a kolera miatt megzavart őszi — Lukács napi — vásár. Különbösen is ezen a vásáron maga a sertés üzlet szokta élénkíteni a forgalmat.

— **Községi képviselő Endrődön.** A nem rég meg-ejtett megyei választások alkalmával Endrődön 5 me-gyebizottsági tag választatott meg. Folyó hó 9-én pedig a községi képviselők választása történt meg. Reggeli 9 órától délutáni 4 óráig 3 kerületben meg-választatott 13 községi képviselő; névszerint: Uhrin J. József, Timár i. István, Gubucz gy. József, Uhrin Lajos, Uhrin i. István, Kurilla p. Pál, Hidly András, Soczó i. József, Hunya p. Pál, Dávid István, Szujó András, Giricz Imre, Bula Mihály. — Hátra van még az előjárók s egy jegyzői állás betöltése, ami azonban csak újév után leend.

— **Öngyilkosság.** Cserenyecz József volt vasuti baktek, a napokban mint öngyilkos végezte be életét. Az orvosrendőri honezolás elmezavart konstatált.

— **Endrőd Ipolyiért.** Endrődön írja levelezőnk: „Nálunk a nagyváradi egyházmegye nagy nevű püspöke, Ipolyi Arnold felett f. hó 11-én, d. e. 8 órakor tartatott az ünnepélyes gyászmise, melyet Schiefner Ede prépost plébános, szokott méltósággal, fényes segédlettel végezett. Ujházy Sándor főkantór szép énekével emelte az istentisztelet hatását. Az egyház a kellemetlen idő daczara megtelt hívekkel. Jelen voltak az előjáróság, a tanító-testület; ha szemünk nem csalt, a jegyzői-kar távol maradt. A templom előhajójában volt felállítva a ravatal, felette püspöki díszlet: körüle a gyertyák özönével, a koporsón gyönyörű koszorú, melynek gazdag szalagjai leborultak a ravatalra. Két oldalt sűrű tömegben álltak a népiskolák növendékei. A gyászmisék bizonyos fájó érzést keltenek az emberben, de hogy mennyire hatványozódik a fájdalom, midőn a nemzet halottjának emléke fekszik előttünk — azt minden igaz hazafi, kiben nem fásult meg a szív, át tudja érezni. Nagy volt Ipolyi egyházának, de egy pillanattal sem volt kevesebb minden magyarnak! Tudományával, lángoló hazaszeretetével oltart emelt ő a nemzet szívében. Miként a zsidóknak a pusztában a tűzesoszlop: azonképen fogt abban világitani az öröklámpa s megmutatja a hon fainak az irányt: Ipolyi halhatatlan erényei felé!”

— **Egyháztanács** és iskolaszék Endrődön. A három évi időszak lejártával országszerte folynak a mindennemű választások; így Endrődön is. Eddigélő megválasztatott 16 egyháztanácsos, megalakult újból az iskolaszék; al-eelnöke lett: Timár i. István; gondnoka: Matuska Mihály, Számbarovszky R. pedig jegyzője.

— **Öcsödön** f. hó 8-án a községi képviselő testület gyűlést tartott, melyben az-épitendő új község-ház terv-rajza s költségvetése tárgyalatott. A képviselői gyűlés meg-bizásból a tervrajzot Matrai Lajos k.-sz.-mártoni építész készítette s költségvetése 18.159 frt s 12 kr-ra van téve. Az igen szép épületterv a gyűlés általános tetszése mellett egyhangulag elfogadhatott s az építési munkalat jövő év tavaszán arlejtés után fog kiadatni. Bizony ideje is már, hogy a régi, avult község-ház helyett — mely szűk, sötét hivatali helyiségeivel a mai kor igényeinek meg nem felel, szépsézetí szempontból pedig a központon sérti a szemet — a 7500 félelkel bíró község számára egy, a mai kor igényeinek megfelelő, díszes község-háza építtessék!

— **Az erdélyi iparosok** élhetetlensége. Ismeretes az a mozgalom, mely a romániai vámháború alkalmából országszerte, s többek között itt nálunk Szarvason is megindult az erdélyi ipar partolására. Még kora ősszel az e végből összegyűlekezetteknek kiküldött végrehajtó bizottsága érintkezésbe tette magát a brassói iparközvetítő irodával, a mely megígérte, hogy

— Ugy van, a mint van: akárhogyan van!

A híre elterjedt — s nagy lett a találgatás azok körében, a kik okozói voltak a keserves állapotnak — s tele beszéltek Katinka fejét jegyesének kifogásolható magaviseletét illetőleg, aki nem atall lámpással kóborogni!!!

Pár nap mulva beteg lett Katinkáéknál valaki s késő este hívtak orvost a beteghez, Kaldor Gyula személyében. Ez azonnal veszi az emlék-lámpást és nagy sietve megy Makosékhoz. A mint betoppan a konyhába, rémülten sikolt föl valaki.

— Jézusom... Uram, ez vakmerőség, ez több a...!

— Jó estét kívánok! Mi a baj? Ki a beteg? — kérdi az orvos.

— Orvos ur?? Ah, bocsánat! Azt hittem, hogy... azaz: kérem tessék besétálni!

— Megijedt nagysád? Mindig megjáróm ezzel a lámpással! Kitűnő lámpás! Csanád Márton barátom adta emlékül eljegyzése napján. Én nagy hasznát veszem, mert gyakran van rá szükségem. Az igaz, hogy sokszor ijesztek vele. Lám nagysád is megijedt!?

— Óh nem! szól akadozva Katinka, kinek ez a lámpás csodás világossággal árasztotta el szívéét. Nagyon zavart lett — s szánalmat gerjesztett maga iránt.

Kaldor Gyula azután nemcsak a betegről gondoskodott hiven, hanem egy vétkesen szétzúzott láncszemet is igyekezett egybe torrasztani. Katinkát rávette, hogy a szeretet szavára hallgatva feláldozó lépést tegyen Mártonnak kiengesztelésére. Mártonnál nehezebben ment a dolog, de a felvilágosítás után örömmel sietett jegyeséhez, mert az, ami történt, csak megnyugtatta őt abban a meggyőződésben, hogy választottját szereti.

KEVICZKY LÁSZLÓ.

rövid idő alatt fog küldeni utazót, a vi az érdekletteknek felvilágosítást fog adni, s egytálla mintákat, különösen szövet mintákat fog hozni. És ime már dec. közepén vagyunk, s az erdélyi ipar cikkek utazójának semmi hire-nyoma. De a helyett osztrák szomszédaink, a kik sokkal éllembesebbek, és mindenek felett gyorsabbak, értesülve a hazai mozgalomról, annál nagyobb tevékenységet fejtenek ki készítményeik elarusításában. Szarvason a napokban is járt egy brünni posztógyár utazója, a ki ékes német nyelven ajánlatta portékáját s magunk voltunk tanúi, mikor némelyek lépre mentek a „billig und fein“ ajánlgatására. Hat mért nem fudnak azokpa szerencsétlen erdélyi gyárosok is küldeni utazókat? hogy egyfelől a magok számára zsákmányolnak ki a helyzetet, másfelől pedig megóvniak közönségünket az idegen s a mellett esetleg rossz árú megvételétől! Pedig itt nálunk ugyanesak volna kelete az erdélyi iparnak, különösen a szövet-félének, mikor az erdélyiek elhetetlensége dacára is igen sokan vannak, a kik csak erdélyi szövetből készített ruhában járnak.

Gazdaság, ipar és kereskedelem.

A földmivelés- ipar és kereskedelem ügyi m. kir. miniszter valamennyi közgazdasági előadó, közigazgatási bizottsági tag részére egy körrendeletet bocsátott ki, a mennyiben az évente megejtetni szokott általános tenyészbika vásárlások időpontja közeledik, — hogy ez irányban a szükséges előmunkákat megindítsák és foganatosítsák; mely körrendelet egész terjedelmében a járási főszolgabírói hivatalokban megtekinthető, mely hivatal, ennek széles körben leendő közhírré tételére felhivatott.

Póhli Gábor gő malomtulajdonos hogy

folyton nagyobbodó szukségletét és széles körű vevő közönségét kielégítse, malmát új és czélszerű gépezetekkel látta el. E czélból a budapesti hírneves Gutjahr és Müller malom építő és gépgyári magyar czéget bízta meg a szükséges buzatíztítási és egyéb malom berendezési gépek elkészítésével. — Örömmel veszünk tudomást ezen tényről, látva, hogy vidéki malmaink a haladás terére lépnek és habár kicsinyben, megközelíteni iparkodnak a főváros világra szóló malomiparát. Hogy mennyire kívánatos lenne összes vidéki malmainknak e példát követni, azt fejtegetni fölösleges, minél fogva nem hagyhatjuk szó nélkül némely malom tulajdonos helytelen eljárását, midőn a külföld silányabb gépeit a hazai gyártmányok elé helyezi és szukségleteit Ausztriából vagy külföldről fedezi. — A hazai malomgépek világhírűek, példa reá, hogy Bécs legnagyobb malmait Budapestről szerezte be. A fent nevezett fővárosi nagy és virágzó gyártelep eléggé igazolja, hogy a malom gép-ipar hazánkban legmagasabb fejlődése fokon áll, miután eme gyár készítményeit német, olasz, spanyol, orosz sőt amerikai malmok is rendelik, minek küldjük mi tehát pénzünket külföldre?!

A tengeri mint baromfítakaromány. Tapasztalt baromfityesztők azt állítják, hogy a tengerivel a baromfit igen jól lehet ugyan hizlalni, a tojásképzésre azonban kedvezőtlen hatással van, mivel azokat az alkatrészeket, melyek a fehérnye és a tojás héjának képzésére szükségesek, elégtelen mértékben tartalmazza. A ki tehát télen csak tengerivel eteti baromfijait, sem korai, sem sok tojásra nem számíthat. E tekintetben legjobb tápszer első sorban a zab, azután az árpa és a buza.

Felelős szerkesztő: Dr. Zsilinszky Endre.

Karácsonyi és újévi

ajándékokra igen alkalmas csinos albumok, emlékkönyvek, dísz levélpapírok, és újévi kártyák kaphatók

SZIKES ANTAL
papirkereskedésében.

HIRDETMÉNY.

A piactéren levő Járdek-féle házban egy tisztességes s egészséges lakosztály szt. György napjától bérbé adó, mely áll, 2 szoba, 1 konyha, 1 Speis, 1 fűskamra, s padlásból

Értekezhetni ugyanott

1-3 Melis Lajos urnál.

H I R D E T É S E K.

A téli idényre

Legfinomabb Chinai Theát, Jamaikai- Cuba és Brazíliai Rumot, -- francia és belföldi Pezsgő, esemege és asztali Borokat.

Ementhali, Groji, Parmasan, Imperial, Strachino, és Erdélyi esemege sajtokat, és valódi Liptói turót kis bödönökben. — Több nemű déli gyümölcs: u. m. Malaga szőlő, Szultán, koszorú és hordó füge, Datolya, Török Szilva (Brünella) olasz Gesztenye és Mogyoró, Czitrom és Narancs.

Legfinomabb Csurgatott Tisztosfű-mézét kimérve és 1/2 kilótól nagyobb üvegekben töltve.

Főzélékekből: valódi Stockeraui Lencse és hámozott Borsót, apró fehér törpe babot.

Ugyszintén Hering, Oroszhal, Szardella és Szardiniát olajban. A legjobb Boszniai Szilvát és Szilva-izt.

Legfinomabb Stearin, Parafin és faggyú Gyertyát, valódi amerikai Petroleumot és finomított Lámpaolajat stb.

a lehető legjutánosabb árak mellett ajánl

4-4

NYÁCSIK SOMA,
SZARVASON

481/1886. végh.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szarvasi kir. járásbíróság 2038. számú végzése által Schwitzer Jakab javára Szabó István 500 frt tőke, ennek 1885. év augusztus kó 15-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 35 frt 30 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával biroilag lefoglalt és 756 frt 50 krra becsült lovak, szarvasmarha, sertés, buza, szalma és egyéb álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 2051/1886. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen vagyis Szentandrason, alp. tanyáján leendő eszközzésére 1886-ik év decz hó 28-ik napjának délelőtt 10 órája határidőül kitézik és ahoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Kelt Szarvason, 1886. december 13.

TERRAI LÁSZLÓ. kir. bir. végrehajtó.

1688-1886

Pályázat.

Békésmegyében kebelezett a gyulai járáshoz tartozó mintegy 4000 lelket számláló Kétegyháza községben lemondás folytán üresedésbe jött községi orvosi állomásnak betöltésére pályázatot nyitok s a választást Kétegyháza községhezánál f. évi decz hó 18-ának d. e. 10 órájára tűzöm ki.

A javadalmazás 500 frt évi fizetés, ezen kívül az orvosi segélyt igénybe vevő községi lakosoktól a beteg lakásán egy látogatásért 40 kr. az orvos lakásán 20 kr. egy halottkémelésért 20 kr. díj vehető; míg a községi illetőségű teljesen vagyontalan egyének ingyen lesznek gyógykezelendők.

Felhivtnak tehát mindazok, kik ezen állást elnyerni óhajtják, miként az 1876. évi XIV. t. cz. 143. §-a értelmében kellek felszerelt kérvényeiket f. évi decz hó 17-éig alulírott járási h. főszolgabírónál nyujtsák be.

B.-Gyula, 1886. nov. 25.

Kövér László,
h. főszolgabíró.